

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. M.,**
nar.,
státní příslušnost Íránská islámská republika,
t. č. X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2025, č. j. OAM-533/LE-LE05-LE05-NV3-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že ve smyslu § 73 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se doba nepovolení vstupu na území ČR prodlužuje do 27. 10. 2025.

2. Žalobce namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí bylo pouze obecně odůvodněno, žalovaný se nezabýval existencí důvodů pro omezení osobní svobody žalobce. Žalobce má za to, že podmínky pro jeho nepovolení vstupu nejsou naplněny. Žalobce uvedl, že důvodem prodloužení zákazu vstupu byl shodný důvod jako u prvotního rozhodnutí o zákazu vstupu, tj. že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost stánu nebo veřejný pořádek. Toto žalovaný zdůvodnil s odkazem na to, že žalobce přicestoval do ČR, chtěl vstoupit na její území, ale nedisponoval dokladem, který by jej ke vstupu opravňoval. Zároveň se prokázal cestovním dokladem, jehož ale nebyl dle žalovaného oprávněným držitelem. Na základě těchto skutečností dle žalovaného existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající v tom, že jej žalobce porušoval v minulosti, ale činí tak i nadále, a to vědomě. Žalobce k těmto konstatováním namítl, že Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že samotný nelegální vstup pro závěr o existenci výše popsaného nebezpečí nestačí (rozsudek NSS č. j. 1 Azs 119/2020 – 30 ze dne 17. 6. 2020 a č. j. 5 Azs 312/2016 – 31 ze dne 9. 3. 2017). Dále poukázal na judikaturu SDEU. Žalobce dále poukázal na judikaturu NSS, kdy dle něj bylo vysloveno, že nikoli každé protiprávní jednání je relevantní pro naplnění podmínky výše uvedeného nebezpečí (rozsudek NSS č. j. 5 Azs 2/2016 – 30 ze dne 10. 3. 2016 a č. j. 5 Azs 15/2013 – 73 ze dne 28. 11. 2013). Žalobce pak poukázal také na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 49 A 4/2023 – 36 ze dne 27. 10. 2023, kde byly řešeny obdobné skutkové okolnosti jako ve věci žalobce. Dále odkázal ještě na rozsudek č. j. 42 A 1/2024 – 36 ze dne 13. 3. 2024. Žalobce dále namítl, že řízení o nepovolení vstupu dle § 73 a 74 zákona o azylu je fakticky i dle čl. 8 a následujících směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU. Zajištění je prostředek ultima ratio, žalovaný musí pečlivě jeho použití odůvodnit. Sama skutečnost, že se žalobce prokázal platným a pravým cestovním dokladem, jehož nebyl oprávněným držitelem, nemůže dle žalobce obstát jako jediný důvod pro nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu.

3. Další skutečností, která má tyto závěry žalovaného potvrdit, byla argumentace, že žalobce měl mít v úmyslu pokračovat do Německa a Francie. Dle žalobce jde však o fabulaci, nic nenasvědčuje tomu, že by měl nyní opustit ČR. Nemůže být užito proti němu, když pravdivě popsal své původní plány. Žalobce je cizinec, který nezná zdejší právní řád ani azylový systém. O mezinárodní ochranu požádal v ČR hned, jak se o této možnosti dozvěděl. Žalobce sice vypověděl, že původně chtěl jet do Německa a Francie, ale toto byly plány, které chtěl realizovat dříve na radu převaděčů, z ničeho neplyne, že by tak chtěl nyní činit. Poukázal na judikaturu ohledně případů, kde cizinci vypověděli o svých záměrech dále cestovat explicitně (rozsudek NSS č. j. 1 Azs 78/2023 – 35 ze dne 26. 7. 2023, rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 48 A 5/2023 – 25 ze dne 17. 10. 2023 a rozsudek téhož soudu č. j. 45 A 5/2023 – 27 ze dne 26. 9. 2023), což ale jeho případ není. Z ničeho také neplyne, že by žalobce chtěl zneužívat institutu mezinárodní ochrany, jak měl za to žalovaný. Žalobce dále namítl, že se žalovaný nezabýval tím, zda nebylo možné žalobci uložit některé z alternativních opatření dle § 47 zákona o azylu. K tomu poukázal na svou součinnost, kterou žalovanému poskytoval. Žalobce také nesouhlasí s postupem žalovaného, který pouze vycházel z předchozího rozhodnutí o nepovolení vstupu a neprováděl nové posouzení věci. Žalobce poukázal také na to, že žalovaný v rozhodnutí mj. uvedl, že nepovolení vstupu je ve věci žalobce nutné za účelem ověření jeho totožnosti, kdy současně nelze uplatnit

zvláštní opatření. K nepovolení vstupu přitom žalovaný použil důvod dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

5. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti.

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do Prahy dne 9. 5. 2025 z Istanbulu a měl v úmyslu vstoupit na území České republiky. Při pobytové kontrole provedené cizineckou policií se prokázal cestovním dokladem na totožnost X, st. přísl. ČR. Tento doklad byl z důvodu podezření, že osoba, která jej předložila, není jeho oprávněným držitelem, podroben odbornému zkoumání, přičemž toto podezření bylo potvrzeno. Z odborného vyjádření ze dne 10. 9. 2023 vyplynulo, že se jedná o pravý doklad, ale osoba, která jej předložila není jeho pravým držitelem. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponoval žádným dokladem, který by jej opravňoval ke vstupu a pobytu na území České republiky a nepředložil ani cestovní doklad či jiný doklad, který by prokazoval jeho totožnost, byl mu policií dne 9. 5. 2025 v 19:00 hod. odepřen vstup na území České republiky. Následně v 19:20 hod. požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany, během úkonů spojených s mezinárodní ochranou předložil svůj cestovní doklad Íránu.

7. Dne 16. 5. 2025 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, zcela zdravý, bez politického přesvědčení, je křesťanem – bez rozlišení, žalobce nevěděl, že existují různé směry křesťanství, do České republiky přiletěl na cizí cestovní doklad. Z Íránu odletěl dne 14. 2. 2025 do Istanbulu, kde byl do 26. 2. 2025, odkud odletěl do Arménie, následně se vrátil do Turecka, ale tam ho odmítli pustit a deportovali zpátky do Arménie. V Arménii ho na dva dny zavřeli a řekli mu, že musí opustit území. Žalobce se nechtěl vracet do Íránu, tak odletěl do Erbilu, v Iráku byl asi 60 dnů, poté odletěl do Turecka, ale před odletem mu dali pokutu za překročení dob pobytu v Iráku. V Istanbulu žalobci nedali razítko, protože byl jen v tranzitu, přiletěl tam na svůj íránský pas, v tranzitním prostoru na něj pak čekal nějaký člověk, který mu dal padělaný český pas. S tímto pasem odletěl z Istanbulu do Prahy. Chtěl se dostat do Německa nebo do Francie, bylo mu jedno, jestli do Německa nebo do Francie, v obou zemích má kamarády. Za důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že konvertoval ke křesťanství, kvůli čemuž byl utlačován a nemohl v klidu sportovat, je sportovcem zápasníkem. Několikrát ho předvolali na policejní stanici, měl jen dvě možnosti, buď konvertovat zpátky k islámu, nebo z Íránu utéct. Nemohl v klidu sportovat, studovat, pracovat jako realitní makléř. A také měl jít na vojenskou službu, ale utekl. Jiné důvody žádosti neměl.

8. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 16. 5. 2025, rozhodl o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu a podle § 73 odst. 4 téhož zákona stanovil dobu, na niž se nepovoluje žalobci vstup do 6. 6. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který ji rozsudkem č. j. 1 A 25/2025 - 47 ze dne 20. 6. 2025 zamítl.

9. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 6. 2025 zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou.

10. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 6. 2025 bylo rozhodnuto, že doba, po kterou žalobce nemůže vstoupit na území České republiky se prodlužuje do 27. 8. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět žalobu, která byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2025, č. j. 13 A 25/2025 – 18 zamítnuta.

11. Napadeným rozhodnutím ze dne 27. 8. 2025 byla doba nepovolení vstupu prodloužena do 27. 10. 2025.

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

13. Dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu *ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadatelé o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*

14. Dle § 73 odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*

15. Dle § 74 odst. 1 zákona o azylu *ministerstvo umožní bez rozhodnutí, neukládá-li zvláštní opatření, vstup na území cizinci, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, a zajistí jeho dopravu do azylového zařízení na území, jde-li o zranitelnou osobu, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců.*

16. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu *zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*

17. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadatelé o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

18. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

19. Soud úvodem konstatuje, že žalobce nyní projednávanou žalobou brojí proti rozhodnutí o již druhém prodloužení doby nepovolení vstupu na území ČR. O prvotním zákazu vstupu žalobce na území bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 5. 2025, proti kterému podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, která byla rozsudkem č. j. 1 A 25/2025 - 47 ze dne 20. 6. 2025 zamítnuta. Dne 6. 6. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí o prodloužení doby nepovolení vstupu, proti kterému žalobce taktéž podal žalobu ke zdejšímu soudu, přičemž tato byla rozsudkem dne 27. 6. 2025, č. j. 13 A 25/2025 - 18 rovněž zamítnuta. Zdejší soud v těchto rozsudcích neshledal žalobní argumentaci žalobce důvodnou, kdy v nyní řešené věci žaloby proti rozhodnutí o druhém prodloužení doby nepovolení vstupu žalobce v žalobě uvedl opětovně tytéž žalobní námitky. Soud proto v úvodu svého odůvodnění odkazuje na zmíněný rozsudek ze dne 20. 6. 2025 a 27. 6. 2025, ve kterých soud žalobci odpověděl na veškeré i nyní přdestřené námitky, přičemž soud neshledal žádný důvod se od vyslovených závěrů odchýlit. Zároveň k tomu soud ještě podotýká, že z nyní předloženého spisového materiálu neplyne, že by se skutkové

okolnosti případu žalobce měly od května (června) 2025, kdy bylo rozhodováno o nepovolení vstupu poprvé (resp. od prvního prodloužení), jakkoli měnit.

20. Soud ve zmíněném rozsudku ze dne 27. 6. 2025 ve věci žaloby proti prvnímu prodloužení doby nepovolení vstupu poukázal na dosavadní judikaturu týkající se nepovolení vstupu, kdy uvedl: *„Z judikatury vyplývá, že ani nepovolený vstup na území doprovázený předložením padělaného (v případě žalobce jen zneplatněného) dokladu neodůvodňuje závěr o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek, aniž by k takovému jednání přistoupily další okolnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2023 č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 28). Takovými okolnostmi podle judikatury může být např. protiprávní jednání v dřívějších zemích pobytu či na území České republiky, trestná činnost, zjevná a prokázaná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, nerespektování dříve uloženého zákazu vstupu na území či rozhodnutí o vyhoštění, vedení cizince jako nežádoucí osoby v schengenském informačním systému apod. Z judikatury NSS přitom lze dále dovodit, že vyjádření úmyslu pokračovat v nelegální cestě je okolností, která snižuje důvěru cizince, že se podřídí právnímu řádu České republiky (srov. např. rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2016, čj. 8 Azs 171/2015-52, č. 3429/2016 Sb. NSS, nebo ze dne 12. 7. 2022, čj. 6 Azs 62/2021-49).“*

21. Dále aplikoval tyto závěry na žalobní argumentaci žalobce a konstatoval, že: *„V případě žalobce je mezi účastníky řízení nesporné, že se pokusil vstoupit na území České republiky bez oprávnění ke vstupu a pobytu na území, a dokonce se vydával za jinou osobu, k čemuž při své identifikaci předložil cizí cestovní doklad, získaný na tzv. „černém trhu“ vědomě a za úplatu. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce také zcela jasně uvedl, že jeho cílovou zemí bylo Německo nebo Francie, je mu jedno, která z těchto zemí, protože v obou má kamarády. Žalobní tvrzení, že nyní nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce měl v úmyslu pokračovat do těchto zemí, přitom není ničím podloženo, žalobce toto své původní tvrzení nijak později nezpochybnil nebo nezměnil, soud proto této námitce neuvěřil, kdy nelze ani odhlédnout od dosavadní pobytové historie, resp. od okolností a průběhu cesty žalobce z Íránu do České republiky. Oproti věci posuzované NSS v rozsudku č. j. 3 Azs 237/2023-50 ze dne 30. 1. 2025, kterým uvedený soud zrušil rozsudek krajského soudu, nenastala ani situace, kdy by z jednání nebo tvrzení žalobce šlo dovodit, že jeho skutečným cílem bylo dostat se (pouze) do Evropy. Žalobce si po celou dobu byl všech těchto skutečností zcela určitě vědom, kdy navíc měl s nedodržováním pobytových předpisů „zkušenosti“ i z jiných států (viz např. překročení vízového oprávnění v Iráku), které navštívil krátce předtím, než přiletěl do České republiky.“*

22. Soud uvádí, že ani další postup žalovaného, který dobu nepovolení vstupu žalobce opět prodloužil, neshledal jakkoli nedůvodný. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opět shrnul dosavadní vývoj případu a vysvětlil, z jakých důvodů i nadále prodloužil nepovolení vstupu. Poukázal na své předchozí rozhodnutí ve věci prodloužení doby nepovolení vstupu s tím, že důvody tohoto rozhodnutí trvají i nadále. Dle žalovaného žalobce svým jednáním prokázal neúctu k právnímu řádu, když do ČR přicestoval na základě cestovního dokladu jiné osoby. Dále žalovaný uvedl, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až po rozhodnutí o odepření vstupu a v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu uváděl nevěrohodné skutečnosti. Uložení zvláštních opatření žalovaný vyloučil pro neúčelnost. Ohledně doby prodloužení zákazu vstupu žalovaný uvedl, že byl zohledněn fakt, že žalobce může podat kasační stížnost proti zamítavému rozsudku zdejšího soudu ve věci žádosti o mezinárodní ochranu (rozsudek ze dne 15. 8. 2025 č. j. 20 Az 13/2025 – 27). Žalovaný zmínil, že žalobce si záslku obsahující tento rozsudek převzal dne 22. 8. 2025, pokud by tedy kasační stížnost podal, pak žalovaný konstatoval, že žalobce má na podání stížnosti 2 týdny, NSS by měl vydat rozhodnutí ve lhůtě 45 dní od podání stížnosti a 1 týden byl přičten za účelem

zjištění výsledku řízení, celkem tedy žalovaný dospěl k závěru o prodloužení doby nepovolení vstupu o 66 dní (14 + 45 + 7), tj. do 27. 10. 2025.

23. Soud ke skutkovým okolnostem případu dále uvádí, že se v nedávné době zabýval podobným případem žalobkyně, která se rovněž neúspěšně pokoušela o vstup na území ČR skrze cestovní doklad, jehož však nebyla oprávněnou držitelkou, přičemž jí nebyl žalovaným povolen vstup. Žalovaný v případě této žalobkyně přistoupil k rozhodnutí o nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, tj. z důvodu potřeby ověřit cizitčinu totožnost. Soud nicméně v rozsudku ze dne 15. 5. 2025, č. j. 16 A 18/2025 - 20, mj. konstatoval, že ve věci žalobkyně bylo možné jako důvod nepovolení vstupu uvést i § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, tj. stejný důvod jako u nyní projednávané věci. Soud uvedl: „*Skutečnost, že neprochází žalobkyně databázemi v ČR či EU, nebyla žalobkyni dávána za vinu či k tíži, bylo pouze konstatováno, že žalobkyně tímto šetřením neprochází, tedy se opět ani na základě provedených lustrací nepodařilo ověřit její identitu. Pokud žalobkyně namítá, že žalovaný obvykle ověřování totožnosti žadatelů nevyžaduje, kdy upozornila na to, že předložila čestné prohlášení a kopii dokladu totožnosti, pak soud uvádí, že předložení prohlášení ani dokladu totožnosti samo o sobě k prokázání totožnosti žalobkyně nevedlo, neboť poskytnuté údaje se lišily od údajů v cestovním dokladu, což žalobkyně ani nepopírala. Je zcela jiná situace, pokud dotýčný předloží pravý doklad totožnosti a cestovní doklad, kdy je jeho držitelem, oproti situaci, kdy naopak jsou zjištěny údaje odlišné, tak jako tomu bylo u žalobkyně. V takovém případě je naopak postup žalovaného, který rozpory zjišťuje a dále ověřuje totožnost, zcela správný a odpovídající. Soud neshledal nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí, přičemž v daném případě vnímá jako podstatné, že závěr o tom, že totožnost žalobkyně bude nutné ověřit, nebyl nijak zpochybněn a žalovaným byl naopak vysvětlen a zdůvodněn. Žalobkyně sice nijak nepopírala, že do ČR přicestovala na cizí cestovní doklad, nicméně svou totožnost nebyla schopna prokázat žádným svým pravým dokladem, pouze fotokopii údajného dokladu z vlasti. Musela tedy počítat s tím, že bude nutné její totožnost dále zjišťovat, z čehož mohou vyvstat negativní důsledky (mj. i zajištění), cizinec je povinen mít v době vstupu platný doklad.*“

24. Žalobce v nyní řešené věci nijak nepopíral, že by cestoval na cizí pas, naopak v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu sám uvedl, že mu byl převaděčem dán padělaný doklad. Tedy žalobce si byl dobře vědom toho, jakým způsobem se pokoušel vstoupit na území schengenského prostoru a že jde o způsob ilegální, když k tomuto využil převaděčů a cizího dokladu, o kterém, jak uvedl, si myslel, že je padělaný. Na tom nemůže nic změnit ani fakt, pokud při kontrole předložil svůj cestovní doklad Íránu. Pokud žalobce nyní v žalobě argumentuje tím, že mu převaděči měli jako další postup předestřít cestu do Německa a Francie, kam údajně ale již nyní neplánuje cestovat, má soud za to, že již sama dosavadní pobytová historie žalobce dokládá jeho nedůvěryhodnost, jestliže se rozhodl vědomě cestovat na doklad jiné osoby za pomoci převaděčů. I pokud by snad argument žalobce, že z ničeho bezpečně neplyne, že by chtěl dále nyní cestovat do Německa a Francie, byla pravdivá, což se soudu jeví jako krajně nepravděpodobné, má soud za to, že v celém kontextu věci jsou další plány žalobce irelevantní, neboť jeho nevěrohodnost byla již prokázána i jeho dosavadním jednáním a přístupem k právním předpisům. Soud má nadto naopak za to, že je velmi pravděpodobné, že by žalobce z území ČR odcestoval do zmíněných zemí. Lze dodat, že rovněž odkazy na judikaturu, ke které žalobce upozorňoval na to, že jeho případ je odlišný v tom, že jeho plány ohledně dalších cest nebyly předestřeny nijak konkrétně, soud nepovažuje jako relevantní argument, neboť ať již žalobce prezentoval nyní své další plány konkrétně, či nikoli, je zjevné, že jde o cizince, který se pokoušel ilegálními prostředky dostat na území schengenského prostoru, ať již jakéhokoli státu tohoto

prostoru. Ostatně, jak bylo již výše popsáno, žalobci ohledně jeho argumentace soud neuvěřil ani v předchozích rozsudcích týkajících se jeho nepovolení vstupu. Soud naopak podotýká, že se lze důvodně domnívat, že žalobce původně cílil na Německo či Francii, když v rámci azylového řízení mj. uvedl, že se chtěl dostat do Německa nebo do Francie, kde má v obou zemích má kamarády. Žalobce dle názoru zdejšího soudu až později své záměry modifikoval pro účely nynějšího řízení tak, že akcentoval vůli setrvat v ČR.

25. Soud považuje v dané věci za jednoznačně prokázané, že v případě žalobce byla naplněna podmínka, že zde existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, a to konkrétně z důvodu, že žalobce přicestoval a chtěl vstoupit na území s dokladem jiné osoby, zároveň pak v souvislosti s jeho dalšími plány ilegální migrace do dalších zemí. Soud odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 16/2024 – 33 ze dne 30. 12. 2024, ve kterém poukázal na dosavadní závěry judikatury k nepovolení vstupu ve vztahu k důvodu možného nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud mj. uvedl: „Se žalobcem lze souhlasit potud, že pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ pro účely § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je třeba vykládat tak, že cizinec musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“ (viz např. zmíněný rozsudek č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 31, nebo rozsudek ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 27, či rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 15. 2. 2016, J. N., C-601/15, bod 67). Je možné dát žalobci za pravdu též v tom, že takovým nebezpečím není fakt samotného nelegálního vstupu na území (viz např. č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 28).“ Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je nutné vykládat tak, že cizinec musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“ (srov. např. rozsudky NSS č. j. 5 Azs 73/2023-28 nebo ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, či rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 15. 2. 2016, J. N., C-601/15, bod 67), kdy takovým nebezpečím bez dalšího není fakt samotného nelegálního vstupu na území, tedy k odepření vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu nepostačuje bez dalšího skutečnost, že cizinec nedisponuje pobytoвым oprávněním. Pokud k absenci pobytového oprávnění přistoupí další okolnosti, například vyjádření úmyslu pokračovat do jiného členského státu bez pobytového oprávnění nebo předložení padělku pobytového oprávnění, je hypotéza zmíněného ustanovení naplněna. Podle rozsudku NSS ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023 - 28 možné nebezpečí pro veřejný pořádek bez dalšího nevyklučuje ani dosavadní bezúhonnost. Podstatné je, aby byly vždy zohledněny konkrétní skutkové okolnosti a individuální chování cizince. Tak tomu bylo i v případě žalobce, který se snažil vstoupit na území států schengenského prostoru na cizí doklad, a poté dále pokračovat do dalších zemí.

26. Nedůvodná je rovněž argumentace ohledně toho, že žalobce neměl podat žádost o mezinárodní ochranu účelově. Soud k tomu poukazuje na závěry citovaného rozsudku ze dne 27. 6. 2025: „Dále je nepochybné, že byt' žalobce měl několik příležitostí požádat o azyl z důvodu tvrzeného pronásledování již před vstupem na území České republiky v jiných bezpečných zemích, neučinil tak, naopak, žádost podal až poté, co mu byl odepřen vstup na území České republiky, což taktéž výrazně oslabuje důvodnost nebo naléhavost podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu.“ Zároveň lze poukázat na to, že zdejší soud v rozsudku č. j. 20 Az 13/2025 – 27 ze dne 15. 8. 2025, ve kterém přezkoumával rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, rovněž dospěl k závěru o nevěrohodnosti, pokud jde o některá tvrzení žalobce v rámci řízení. Lze konkrétně poukázat na to, že soud mj. uvedl: „Následně pak tedy žalovaný zejména zohlednil, že žalobce nevykázal prakticky žádné znalosti o křesťanském náboženství, ke kterému měl konvertovat. Uvedl, že v době, kdy se rozhodl konvertovat, sporadicky navštěvoval domácí kostel a účastnil se setkání pod vedení staršího muže mluvícího arménsky, kterému

nerozuměl. Sám uvedl, že toho mnoho o křesťanství neví, aby některé znalosti doplnil dodatečně v rámci seznámení se podklady rozhodnutí. Lze přitom souhlasit s žalovaným, že takovéto doplnění spíše nasvědčuje účelové dodatečné edukaci než spontánní výpovědi, což rovněž přispívá k závěru o nevěrohodnosti tvrzení žalobce. (...) Závěr žalovaného, že žalobce nelze považovat za autentického a praktikujícího křesťana, který by po svém případném návratu do vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů jeho náboženství nebo z toho, že by byl vystavena vážné újmy, je tedy správný a shromážděnými podklady dostatečně podložený. Žalobce naproti tomu předložil nesouvislé, protichůdné, zjevně nepravdivé a nepravděpodobné údaje, a jsou tak naprosto nepřesvědčivé, pokud jde o tvrzení v souvislosti s tím, zda lze žalobce uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice.“

27. Soud se s žalobcem ztotožňuje v tom ohledu, že nepovolení vstupu znamená pro cizince fakticky totožnou situaci jako jeho zajištění, kdy v obou případech dochází k omezení svobody osoby, jde o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, či náleží Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Je-li to proto možné, je žalovaný povinen aplikovat na místo nejprísnejšího řešení některé z tzv. zvláštních mírnějších opatření dle § 47 zákona o azylu. Podmínkou těchto opatření však je, že budou účinná a účelná, kdy nesmí jejich aplikací být ohrožen účel zajištění. Tedy aby bylo možné opatření uložit, musí zde být důvěra v to, že cizinec bude daná opatření dodržovat, a nikoli je zneužívat. Volba některého ze zvláštních opatření namísto nepovolení vstupu cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl nepovolení vstupu na území.

28. Žalovaný se možnostmi uložit zvláštní opatření zaobíral ve všech svých rozhodnutích týkajících se nepovolení vstupu žalobci na území, přičemž jeho odůvodnění bylo přezkoumáno zdejším soudem mj. v rozsudku ze dne 27. 6. 2025, kde soud uvedl: „Soud ve shodě se žalovaným považuje za relevantní především předchozí konkrétní jednání žalobce (především vědomý pokus o vstup na území za použití cizího cestovního dokladu, který si nelegálně obstaral a sdělení, že cílovou zemí žalobce je Německo nebo Francie). Na základě těchto skutečností se lze oprávněně domnívat, že by v případě povolení vstupu žalobce naplnil své úmysly a pokračoval by dále do jiného členského státu, ačkoliv k tomu nemá oprávnění. Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. Přes stručné odůvodnění závěru o neúčinnosti uložení zvláštních opatření žalovaný hodnotil konkrétní individuální okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. V projednávané věci nevyšly najevo další okolnosti, které by naopak svědčily v prospěch účinnosti zvláštních opatření, které by měl žalovaný zvážit, ale neučinil tak. Posouzení této otázky žalovaným považuje soud proto vzhledem ke skutkovým okolnostem za dostatečné. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval veškerými pro věc podstatnými skutečnostmi, jak vyplývaly ze spisu v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že popsané skutkové okolnosti významně oslabují důvěru v žalobce a zakládají pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření. Na základě všech těchto okolností soud přisvědčuje žalovanému, že o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky bylo rozhodnuto na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání žalobce, přičemž tyto individuální

okolnosti v dané věci plně odpovídají judikатурním požadavkům na výjimečnost institutu nepovolení vstupu namísto uložení mírnějších opatření (viz již uvedená rozhodnutí NSS).“

29. Soud nemá důvod se jakkoli odchýlit ani od těchto závěrů zdejšího soudu. Shodně s nimi považuje nevěrohodnost žalobce za jednoznačně prokázanou, kdy za těchto okolností bylo užítí mírnějších opatření i nadále vyloučeno.

30. Soud pro úplnost dodává, že žalobce k žalobě přiložil průvodní dopis ze dne 31. 8. 2025 v perském jazyce, ke kterému v žalobě uvedl, že nemá prostředky na zajištění jeho překladu. Soud si odborný překlad tohoto dokumentu z důvodu hospodárnosti nevyžádal, neboť poté, co zjistil jeho přibližný obsah tím, že jej přeložil svépomocí prostřednictvím překladače Google, neshledal oficiální překlad potřebným. V podání žalobce mj. opakovaně poukazoval na to, že má v úmyslu rozvíjet svou sportovní kariéru v ČR a nehodlá zde nijak porušovat veřejný pořádek, v Íránu žít nechtěl, jelikož tam není život, jaký by chtěl vést, možný. Soud tento dokument v rámci výše uvedeného posouzení jako důkaz nezohlednil pro nadbytečnost, neboť neobsahuje žádné informace, které by mohly jakkoli ovlivnit zjištěné skutečnosti nebo již (soudy opakovaně shodně) vyslovené závěry. Ujištění žalobce o tom, že do budoucna nemá v úmyslu porušovat veřejný pořádek, jsou ve světle okolností jeho dosavadního jednání a nevěrohodnému líčení některých okolností azylového příběhu konstatovaného zdejším soudem v rozsudku č. j. 20 Az 13/2025 – 27 ze dne 15. 8. 2025, bez významu.

31. K době prodloužení nepovolení vstupu soud dodává, že ta byla stanovena do 27. 10. 2025, přičemž podle § 73 odst. 4 zákona o azylu *doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany*. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 9. 5. 2025, tedy žalovaný se stále pohybuje v zákonném limitu, kdy dobu prodloužení odůvodnil s odkazem na možné podání kasační stížnosti žalobce, viz bod 22 tohoto rozsudku. Lze doplnit, že zdejšímu soudu je z jeho činnosti známo, že žalobce kasační stížnost v dané věci podal.

32. Důvodná není ani námitka ohledně nedůvodného a nepřipustného směšování závěrů učiněných v řízení ve věci nepovolení vstupu s řízením ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Soud nespatřuje žádné pochybení žalovaného v tom, pokud v rámci svých závěrů ve věci nepovolení vstupu zohlednil i zjištění z řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť se sice jedná o dvě různá řízení, ale mají mnoho společného, kdy naopak je vhodné, pokud žalovaný svá zjištění učiněná v tom či onom řízení zohlední i pro druhé z řízení, neboť tím lze dokreslit celkový kontext případu. Nedůvodná je konečně i námitka, že měl žalovaný na straně 3 rozhodnutí uvést, že nepovolení vstupu bylo v případě žalobce nutné za účelem ověření jeho totožnosti, kdy zároveň žalovaný konstatoval, že nebylo možné užít zvláštní opatření, ačkoli důvodem nepovolení vstupu byl důvod dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, a ne dle § 73 odst. 3 písm. a) tohoto zákona. Jakkoli žalovaný skutečně uvedl na straně 3 rozhodnutí tento obsah, má soud za to, že je zjevné, že je z celkového obsahu odůvodnění jasně patrné, že žalovaným zvolený důvod nepovolení vstupu byl důvod dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, kdy nadto soud dodává, že tento důvod zde byl i ve všech předchozích rozhodnutích o nepovolení vstupu, tedy nebyl důvod dané měnit na důvod dle písm. a).

33. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. 9. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce